

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/46/2024
Identifikačné číslo spisu:	5120010511
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Klemanič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:5120010511.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Klemaniča a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Patrika Pribelského, PhD., na neverejnom zasadnutí konanom 25. februára 2026 v Bratislave, v trestnej veci obvineného T.. Q. M. pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, o dovolaní menovaného podanom proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To/15/2023, zo 14. septembra 2023

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného T.. Q. M. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 48T/46/2020, zo 17. augusta 2022 bol obvinený T.. Q. M. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že:

„ako konateľ a spoločník spoločnosti C. W., s.r.o., I. R. XX, Ž., IČO:XX XXX XXX v období od 30.04.2016 do 27.04.2018, na presne nezistených miestach, prostredníctvom elektronického bankovníctva, použitím platobných kariet č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, ktoré boli vydané k Business účtu A. XXXX XXXX XXXX XXXX patriacemu spoločnosti C. W., s.r.o., vykonával úhrady na hazardné hry, stávkovanie a lotérie v prospech účtov E. A., a.s., F. L. W., M. W., T. W. v celkovej výške 417.755,22 €, teda z účtu spoločnosti C. W., s.r.o., pre vlastné účely vykonával úhrady, čím porušil ustanovenia spoločenskej zmluvy obchodnej spoločnosti C. W., s.r.o. zo dňa 26.02.2016 a ustanovenia § 135a ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. (Obchodný zákonník) a teda nevykonával svoju pôsobnosť konateľa spoločnosti s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých spoločníkov ku škode spoločnosti C. W., s.r.o. vo výške 419.219,22 €, v ktorej sume sú zahrnuté aj bankové poplatky za vykonávanie úhrad na hazardné hry, stávkovanie a lotérie.“

Za to bol obvinenému T.. Q. M. podľa § 237 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov; pričom podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu

so stredným stupňom stráženia. Podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona súd uložil obvinenému ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky. Podľa § 77 ods. 1 písm. b) Trestného zákona súd uložil obvinenému povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho pobytu v lehotách určených probačným a mediačným úradníkom. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti C. W., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, I. R. XX, Ž. škodu vo výške 202.964,33 €. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal poškodenú spoločnosť C. W., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, I. R. XX, Ž.T. so zvyškom nároku na civilný proces.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací na podklade odvolania prokurátora a obvineného rozhodol rozsudkom, sp. zn. 3To/15/2023, zo 14. septembra 2023 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 48T/46/2020, zo 17. augusta 2022 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku pri nezmenenom výroku o vine, ochrannom dohľade a náhrade škody obvinenému podľa § 237 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov; pričom podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona ho na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený T.. Q. M. prostredníctvom zvolenej obhajkyne JUDr. Evy Mišíkovej dovolanie s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu], § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom] a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

Obvinený v dovolaní v podstate namietal:

„[§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] Dovolateľovi je známe, že podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolací súd nemôže správnosť a úplnosť zisteného skutku skúmať a meniť a toto dovolateľ od dovolacieho súdu ani neočakáva (v danom prípade ide výlučne iba o právne posúdenie už zisteného skutku). Bez toho, aby bolo totiž potrebné akokoľvek skúmať správnosť zisteného skutku alebo skúmať jeho úplnosť, teda vychádzajúc len a výlučne z obsahu zisteného skutku je zrejmé, že do tzv. skutkovej vety, t. j. do popisu skutku, ktorý sa mi napadnutým rozsudkom (v nadväznosti na prvostupňový rozsudok) kladie za vinu, neboli zapracované žiadne skutkové okolnosti týkajúce sa formy zavinenia, ktoré orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom zistené boli, a ktoré preukazujú moje zavinenie výlučne vo forme vedomej nebanlivosti.

Už len absencia akýchkoľvek skutkových okolností viažucich sa k forme zavinenia, ktoré boli prvostupňovým súdom zistené (teda bez potreby skúmania správnosti a úplnosti zisteného skutku a v popise skutku (v tzv. skutkovej vete) nie sú uvedené (z popisu skutku nie je zrejmé o akú formu zavinenia ide), spôsobuje existenciu dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože na základe takéhoto popisu skutku nie je možné aplikovať konkrétnu kvalifikáciu na skutok, ktorý bol skutočne orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi zistený.

Popis skutku bol vykonaný v príkrom rozpore s ustanovením § 163 ods. 3 Trestného poriadku, nakoľko v popise skutku sa nenachádzajú také podstatné skutkové okolnosti, ktoré majú vplyv nielen na výšku aplikovanej trestnej sadzby, ale aj na kvalifikáciu skutku ako takého, pretože v prípade, že by do popisu skutku boli zapracované podstatné skutkové okolnosti týkajúce sa formy zavinenia (ktoré v rámci skutku zistené boli, ale neboli a nie sú uvedené v tzv. skutkovej vete), skutok by bolo potrebné kvalifikovať podľa ustanovenia § 238 Trestného zákona (kde je možné uložiť trest odňatia slobody až na dva roky) a nie podľa ustanovenia § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona (kde je možné uložiť trest odňatia slobody na 10 až 15 rokov).

Ide najmä o skutočnosti, že mnou realizované platby boli v spoločnosti riadne evidované ako záväzky mojej osoby voči spoločnosti (boli v účtovníctve spoločnosti riadne priznané a zaúčtované), tieto záväzky voči spoločnosti som si priebežne (v priebehu skutku) plnil a nikdy som ich nepopieral (nikdy som ich pred nikým neskrýval a boli v účtovníctve spoločnosti riadne vedené ako pôžičky). Navyše tieto

pôžičky boli každoročne zaznamenané v účtovnej závierke, ktorú spracovala účtovníčka pani T. I. R. a zaslala ju vždy okrem mňa aj T. L. Š.. Spoločníci závierku následne schválili, nikto z nás nevzniesol žiadnu námietku. Z týchto skutočností je zrejmé, že som sa vždy spoliehal na to, že žiadnu škodu poškodenej spoločnosti nespôsobím. Konal som možno vo väčšom rozsahu, ako moji spoločníci, ale z hľadiska mechanizmu konania som konal úplne totožne, ako konali vo vzťahu k poškodenej spoločnosti aj moji spoločníci. Zároveň som konal tak, aby sa moje aktivity nedotkli investičnej činnosti poškodenej spoločnosti a konal som s vedomím o existencii mojich pohľadávok voči poškodenej spoločnosti, ktoré je možné kedykoľvek voči mojím záväzkom započítať a ktoré nikto nespochybňoval.

Tieto skutočnosti preukazujú skutočnosť, že som sa spoliehal na to, že žiadnu škodu poškodenej spoločnosti nespôsobím, čo je skutková okolnosť preukazujúca zavinenie (v nadväznosti na jej vôľovú zložku) formou vedomej nedbanlivosti podľa § 16 písm. a) Trestného zákona, ku ktorej sa viaže kvalifikácia môjho konania ako trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Trestného zákona a nie podľa § 237 Trestného zákona.

Aj samotná existencia Dohody o uznaní záväzku a spôsobe jeho úhrady zo dňa 25.05.2018 (č. I. 62 - 66) preukazuje absenciu subjektívnej stránky príslušnej skutkovej podstaty, konkrétne vo vzťahu k absencii jej vôľovej zložky, t. j. vôle spôsobiť škodu poškodenej spoločnosti.

Pri posúdení tejto okolnosti dávam do pozornosti aj závery znaleckého dokazovania MUDr. Stanislava Kollára (č. I. 323 - 326), ktorý konštatoval u mojej osoby tzv. patologické hráčstvo, a aj absolvovanie dobrovoľnej ústavnej liečby patologického hráčstva, ktorá by celkom zjavne nebola potrebná, ak by môj stav neovplyvňoval moju schopnosť vynaloženia potrebnej miery opatrnosti.

Samotné úhrady z účtu poškodenej spoločnosti (nech by boli mojou osobou vykonávané na akékoľvek účely, teda aj na účely súkromné a aj na úhradu hazardných hier) ešte sami osebe neznamenia (a to napríklad aj v nadväznosti na preukázanú existenciu mojich pohľadávok, ktoré som vo vzťahu k poškodenej spoločnosti v čase skutku vlastnil), že by som vo vzťahu k poškodenej spoločnosti nekonal s odbornou starostlivosťou, že by som nekonal v súlade so záujmami spoločnosti alebo že by som nekonal v súlade so záujmami všetkých spoločníkov. Mám za to, že popis skutku pri trestnom čine porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku musí okrem popisu konania obvineného obsahovať konkrétny dôvod (vymedzený konkrétnymi skutkovými okolnosťami a nielen všeobecným odkazom na ustanovenie 135a ods. 1 Obchodného zákonníka alebo na nekonkrétne ustanovenia spoločenskej zmluvy poškodenej spoločnosti), pre ktorý je konanie obvineného rozporné s povinnosťou konateľa spoločnosti vymedzenej konkrétnym právnym aktom (normou) tiež musí obsahovať aj dôvod, prečo takéto konanie spôsobuje poškodenej spoločnosti škodu a v akej výške. V danom prípade teda pri popise skutku absentujú konkrétne skutkové okolnosti charakterizujúce konkrétne obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku. Takéto parametre popis skutku, ktorý sa mi prvostupňovým a aj napadnutým rozsudkom kladie z vinu, nemá, a teda na základe existujúceho popisu skutku (t. j. na základe tzv. skutkovej vety napadnutého a aj prvostupňového rozsudku) nie je možné konštatovať, že by skutok, ktorý sa mi kladie za vinu, bol trestným činom.

Záver o naplnení dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku je zrejмый o to viac, že z vykonaného dokazovania nielenže vyplýva, že predmetné platobné karty mali používať viaceré osoby, ale z popisu skutku je zrejмый, že platby boli vykonávané 'na presne nezistených miestach', a tiež v prospech viacerých účtov (E. A., a.s., F. L. W., M. W., T. W.), teda z popisu skutku nie je zrejмый ani konkrétny čas prevodu, ani miesto prevodu a ani konkrétna spoločnosť, v prospech ktorej mal byť prevod realizovaný, a ani konkrétna osoba, ktorá mala prevod zrealizovať teda z popisu skutku nie je možné absolútne špecifikovať rozsah môjho konania a zavinenia a teda z popisu skutku nie je možné ani vysloviť záver o tom, že vo vzťahu k mojej osobe je tam popísané konanie trestným činom. Nad mieru tejto argumentácie je potrebné na tomto mieste uviesť aj to, že vo vzťahu k mojej osobe nebolo vykonané absolútne žiadne dokazovanie vo vzťahu k prevodom spoločnostiam F. L. W., M. W., T. W. (OČTK ani súdy si správy od týchto spoločností nevyžiadali).

Domnievam sa, že vady konania viažuce sa na nejasnosť, nepresnosť a nezrozumiteľnosť popisu skutku (uvedené v predchádzajúcom bode III.), ktorý sa mi kladie za vinu (spôsobujúce naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku), boli spôsobené tým, že vo veci nebolo k rozsahu mojich pohľadávok a záväzkov existujúcich voči poškodenej spoločnosti v čase skutku zrealizované znalecké dokazovanie znalcom z odboru Ekonómia a manažment.

Ak by boli do súdneho spisu zabezpečené výpisy z bankového účtu poškodenej spoločnosti, ktoré by

obsahovali úhrady vykonané z tohto účtu a ktoré by boli súčasne aj obsahom popisu skutku (teda úhrady, ktoré sú súčasťou vyvodzovania trestnoprávnej zodpovednosti by boli riadne konkretizované), ktorý sa mi kladie za vinu a ktoré by súčasne nespochybňovala ani jedna zo strán konania, potom by súd mohol jednoduchým súčtom (t. j. jednoduchou matematickou operáciou) v rámci hodnotenia dôkazov vyčísliť výšku škody.

Ak však došlo v rámci jednotlivých strán k odlišnému výpočtu výšky škody, ďalej k spochybneniu jednotlivých úhrad, ktoré nie sú v popise skutku (ale dokonca ani v odôvodnení prvostupňového a napadnutého rozsudku konkretizované), ďalej ak došlo k pochybnostiam o výške mojich pohľadávok voči poškodenej spoločnosti a určenie výšky záväzkov a pohľadávok mojej osoby voči poškodenej spoločnosti závisí od posúdenia existencie či neexistencie zmluvných vzťahov medzi tretími osobami a poškodenou spoločnosťou, resp. aj medzi mojou osobou ako súkromnou osobou, a to nielen vo vzťahu k poškodenej spoločnosti, ale aj vo vzťahu k tretím osobám, potom nie je súd odborne zdatnou osobou na to, aby hodnotil oprávnenosť a dôvod jednotlivých finančných tokov medzi poškodenou spoločnosťou a mojou osobou, a nie je odborne zdatnou osobou (a už vôbec nie bez vykonaného prislúchajúceho dokazovania), aby súd hodnotil výšku, oprávnenosť a dôvod finančných tokov medzi mojou osobou a tretími osobami a aby hodnotil vzťah týchto finančných tokov k záväzkom a pohľadávkam mojej osoby voči poškodenej spoločnosti. V takomto prípade už nejde o triviálne matematické súčty 'niekoľkých jednoduchých a nespochybniteľných čísiel v jednom stĺpci', ale ide o hodnotenie finančných tokov v rámci zložitých obchodných vzťahov, ktorých posúdenie nemôže vykonať súd tak, ako to vykonal prvostupňový súd v tomto prípade pri určovaní výšky pohľadávok a záväzkov mojej osoby voči poškodenej spoločnosti. Správne (a najmä vykonané odborne spôsobilou osobou) určenie výšky pohľadávok mojej osoby voči poškodenej spoločnosti v čase, ktorý sa mi kladie za vinu, je prítom nevyhnutným predpokladom na vyslovenie záveru o tom, či moje konanie bolo vo vzťahu k poškodenej spoločnosti vôbec trestným činom a ak áno, akým.

Pri určovaní výšky škody nie je možné vychádzať ani z Dohody o uznaní záväzku zo dňa 25.5.2018, nakoľko nejde o objektívny dôkaz zabezpečený orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdom, pričom pravdivosť tohto dôkazu bol zásadne spochybnený obhajobou predloženým výpisom z môjho účtu, ktorý bol oboznámený na HP dňa 15.08.2022 (č. l. 1192 - 1201). V takýchto prípadoch judikatúra a súdna prax stanovuje nepochybne potrebu vykonania znaleckého dokazovania.

Zároveň je potrebné na tomto mieste uviesť aj ďalšiu podstatnú skutočnosť, ktorá sama osebe napĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku. Ide o to, že prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní dňa 06.07.2023 (č. l. 1176) uviedol, že 'bude dopytovať' príslušnú banku, aby do ďalšieho termínu hlavného pojednávania zaslali v el. forme výpisy z účtu obžalovaného ... Aby súd mohol následne týmto spôsobom verifikovať pravdivosť alebo nepravdivosť údajov uvedených na č. l. 1119 až 1159 spisu'. Prvostupňový súd takéto výpisy zo A., a.s. aj zabezpečil (č. l. 1183, CD nosič na č. l. 1184), avšak na hlavnom pojednávaní súdu tieto súd neoboznámil (nevykonali ich v zmysle ustanovenia § 269 Trestného poriadku, vid' č. l. 1193), pričom aj o vyhodnotenie týchto výpisov (v kontexte porovnania a vyhodnotenia listín nachádzajúcich sa na č. l. 1119 - 1159) súd následne oprel svoju argumentáciu a závery v prvostupňovom rozsudku (str. č. 33 prvostupňového rozsudku, kde prvostupňový súd konštatuje: 'Súd platby odoslané z účtu obžalovaného (vid' č. l. 1119 až 1159 spisu) za rozhodné obdobie od 30.04.2016 do 27.04.2018, nakoľko zo strany obžalovaného išlo o selektívny výber transakcií na jeho účte, podrobne preskúmal s kompletným výpisom z účtu obžalovaného /vid' CD nosič na č. l. 1184 spisu/, pričom dospel k vyššie uvedeným podstatne nižším sumám ...'). Teda nielen tá skutočnosť, že na takéto hodnotenie finančných transakcií súd nie je odborne zdatnou osobou, napĺňa vyššie označené dovolacie dôvody, ale aj samotná skutočnosť, že prvostupňový súd na takéto skúmanie finančných transakcií a na vyvodenie záverov, o ktoré oprel meritórne rozhodnutie, použil výpisy z bankových účtov, ktoré na hlavnom pojednávaní v zmysle § 269 Trestného poriadku nevykonali, aj táto skutočnosť samostatne napĺňa dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1, písm. c), písm. g) Trestného poriadku. Dávam dovolaciemu súdu do pozornosti, že od procesne správneho vykonania a následne od správneho vyhodnotenia týchto listín závisel nielen výrok o náhrade škody, ale aj výrok o výške škody, od ktorého je závislá správna kvalifikácia skutku a dokonca aj výrok o samotnej vine.

Zároveň je však potrebné doplniť argumentáciu v predchádzajúcom bode tak, že ani na hlavnom pojednávaní a ani v rámci odôvodnenia prvostupňového rozsudku (napriek tomu, že súd výpisy z mojich bankových účtov ako dôkaz na hlavnom pojednávaní vykonal - dňa 15.08.2022. č. l. 1192 - 1201) súd

neuviedol žiadne konkrétne úvahy k hodnoteniu tohto dôkazu, iba vo všeobecnosti (bez akejkoľvek špecifikácie toho, ako, akým spôsobom, akým mechanizmom výpočtu, akým mechanizmom posúdenia obchodných vzťahov a k tomu prislúchajúcich peňažných transakcií, a na základe akého hodnotenia dôkazu dospel k týmto všeobecným záverom) uviedol, že nie je pravdou, že by som za poškodenú spoločnosť uhradil alebo priamo do nej vložil viac finančných prostriedkov, ako som z nej vybral, resp. ako som použil pre osobné účely.

Spôsob, akým prvostupňový súd selektoval jednotlivé platby, je nepreskúmateľný, vo vzťahu k súdom odmietnutým platbám súd nevykonával žiadne dokazovanie (za účelom preukázania, či bola alebo nebola úhrada realizovaná za účelom úhrady záväzkov spoločnosti).

Z prvostupňového rozsudku vôbec nevyplýva odpoveď, ktorých konkrétnych úhrad sa má takto vytvorený mechanizmus týkať tak, aby bola preukázateľná výška údajnej škody spôsobenej mojou osobou tak, ako ju ustálil súd. Absencia vykonaného dokazovania vo vzťahu k účelu platieb a absencia konkrétneho odôvodnenia, prečo niektoré platby súd nevzal na vedomie, spôsobuje teda v konaní prvostupňového súdu a pri hodnotení dôkazov prvostupňovým súdom svojvôľu súdu a nakoľko išlo o dôkaz podstatný pre meritorne rozhodnutie, došlo tým aj zásadným spôsobom k porušeniu práva na obhajobu a k porušeniu spravodlivosti konania.

Vo vzťahu k tejto skutočnosti obhajoba predložila už spomínané výpisy z môjho bankového účtu, ktoré súd oboznámil ako dôkaz na hlavnom pojednávaní dňa 15.08.2022 (č. l. 1192 - 1201) a ktoré preukazujú stav vzájomného saldokonta vo výške 321.390,84 EUR v môj prospech. Skutočne vykonané dokazovanie (najmä predložené výpisy z môjho bankového účtu, oboznámené na HP dňa 15.08.2022) preukázalo, že som vložil do spoločnosti C. W. s.r.o., resp. za ňu uhradil jej záväzky v prospech tretích osôb vo výške, ktorá podstatným spôsobom presahuje prostriedky, ktoré som zo spoločnosti C. W. s.r.o. vybral. Práve preto bolo potrebné, aby súdy (tak prvostupňový a ak tak nevykonali, tak následne súd odvolací) riadne a zrozumiteľne vysvetlili, ako vyhodnotili tento dôkaz (akým spôsobom dôkaz hodnotili, akú metódu výpočtu zvolili, a k akým konkrétnym záverom prišli) a prečo nebolo podľa súdu potrebné pribrať na skúmanie tohto dôkazu znalca. Spôsob hodnotenia tohto dôkazu súdu je nepreskúmateľný a nepreskúmateľné sú aj závery, ku ktorým súdy pri hodnotení tohto dôkazu dospeli.

Túto vadu konania nenapravil ani odvolací súd (nakoľko na takúto nesprávnú činnosť a závery prvostupňového súdu odvolací súd len odkázal a opäť len vo všeobecnosti skonštatoval správnosť takéhoto postupu a záverov prvostupňového súdu), čím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Vo vzťahu k meritórному rozhodnutiu ide pritom o kľúčový dôkaz, a teda v tomto prípade bolo porušené moje právo na obhajobu zásadným spôsobom.

[...] Dňa 30.08.2021 uviedol v mojom mene na hlavnom pojednávaní súdu môj obhajca 'Obhajca obžalovaného navrhuje, aby súd uložil svedkovi - poškodenému povinnosť predložiť' všetky zápisnice z valných zhromaždení spol. C. W. s.r.o., ktorými svedok - poškodený disponuje. č. l. 1033.

Aj samotný súd celkom zjavne považoval tento môj opakovaný návrh na vykonanie dôkazu za dôležitý pre meritorne rozhodnutie, pretože môjmu návrhu na vykonanie dôkazu na hlavnom pojednávaní súdu dňa 30.08.2021 vyhovel a vyzval svedka - poškodeného, aby v lehote 15 dní zápisnice predložil.

T.. L. Š. písomnosťou zo dňa 13.09.2021 zaslal súdu Zápisnicu zo zasadnutia valného zhromaždenia spoločnosti C. W. s.r.o. zo dňa 19.04.2018 (č. l. 1039 - 1042) s tým, že inými zápisnicami spoločnosť C. W. s.r.o. vraj nedisponuje. T.. L. Š. teda nezaslal súdu zápisnice, ktoré sú podstatné pre meritorne rozhodnutie.

S takouto odpoveďou sa súd uspokojil a aj napriek tomu, že mal (tak, ako som to uvádzal aj vyššie pri vyšetrovateľke) k dispozícii aj ďalšie dokazné prostriedky na zabezpečenie týchto zápisníc (napríklad prehliadka iných priestorov v spoločnosti C. W. s.r.o., vydanie resp. odňatie počítača spoločnosti C. W. s.r.o., na ktorom mohli byť tieto zápisnice spracovávané), ktorých realizáciou by došlo k naplneniu zásady náležite zisteného skutkového stavu (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku), súd sa týmto návrhom na vykonanie dôkazu už až do konca trestného konania nezaoberal a tak prvostupňový ako ani odvolací súd už tento dôkaz nielenže nevykonali, ale ani neodmietol a nevykonanie tohto návrhu ani neodôvodnil.

[...] Dňa 23.03.2020 mi umožnila vyšetrovateľka preštudovať vyšetrovací spis po skončení vyšetrovania, č. l. 934 - 935. Dňa 05.04.2020 však predložil splnomocnenec poškodeného M.. O. C. ďalšie listiny do spisu (č. l. 943 - 950), na základe čoho som mal byť opätovne vyrozumený o možnosti preštudovania spisu a malo mi byť opätovne umožnené preštudovať spis a navrhnúť ďalšie dôkazy. Na

č. l. 947 - 950 sa síce nachádza Dohoda o uznaní záväzku a spôsobe jeho úhrady zo dňa 25.05.2018, ktorá sa v origináli nachádza už na č. l. 62 - 66, ale na č. l. 943 - 947 sa nachádza notárska zápisnica (resp. jej neoverená fotokópia - ktorou som mal uznať dlh) zo dňa 30.05.2018, ktorá dovedy nebola súčasťou vyšetrovacieho spisu.

Takýto postup súdu považujem za závažný zásah do práva na obhajobu, naplňajúci dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. [...]

Vo vzťahu k výške uloženého trestu odňatia slobody v trvaní 10 rokov so zaradením do ústavu so stredným stupňom strázenia je potrebné uviesť, že tento trest je síce uložený v zákonom určenej trestnej sadzbe 10 - 15 rokov (§ 237 ods. 4 písm. a) Trestného zákona), avšak vzhľadom na okolnosti spáchania skutku a tiež aj vzhľadom na hodnotenie mojej osobnosti považujem tento trest za rozporný s čl. 16 ods. 2 Ústavy SR, čl. 17 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR v nadväznosti na čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 Ústavy SR (ako aj rozporný s čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a rozporný s čl. 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie), na základe čoho sa domnievam, že došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Hneď na úvod k tejto argumentácii uvádzam, že doposiaľ konajúce súdy pochybili, keď pri ukladaní trestu odňatia slobody nezohľadnili v mojom prípade existenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona ('viedol pred spáchaním trestného činu riadny život') a odvolací súd nesprávne vyhodnotil neexistenciu dôvodov na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody.

K nesprávnemu vyhodnoteniu neexistencie podmienok na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody odvolacím súdom uvádzam, že v čase skutku som trpel duševnou poruchou - patologickým hráčstvom, čo konštatoval aj znalec MUDr. Stanislav Kollár vo svojom znaleckom posudku č. 48/2020, č. l. 272 - 326, keď vo svojich záveroch tento záver konštatoval, a aj napriek tomu, že uviedol, že nejde o vážnu duševnú poruchu, je zrejmé, že môj stav si vyžadoval ústavnú liečbu patologického hráčstva. Patologické hráčstvo sa pritom pri poruche osobnosti (vychádzajúc z odbornej literatúry) vidí napr. <https://zdravoteka.sk/magazin/patologicke-hracstvo-gamblerstvo-a-jeho-dosledky-na-zivor/> vyznačuje veľmi intenzívnym nutkaním hrať, ktorému patologický hráči (podobne ako je tomu u drogového závislých osôb) nevedia odolať. Mám za to, že v danom prípade takýto stav naplňa zákonnú podmienku na uplatnenie mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Zároveň sa však domnievam, že v mojom prípade boli splnené aj podmienky na mimoriadne zníženie podľa § 39 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, a to aj vo vzťahu k okolnostiam prípadu a aj vo vzťahu k mojej osobnosti.

[§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku] Dňa 30.08.2021 bol na hlavnom pojednávaní súdu vypočutý svedok T.. E. Š., č. l. 1021 - 1032. Vychádzajúc z písomnej protokolácie zápisnice o hlavnom pojednávaní je síce zrejmé, že svedok mal byť poučený aj podľa § 131 Trestného poriadku (avšak bez uvedenia konkrétneho ustanovenia § 131 Trestného poriadku) a následne svedok uvádza, že poučeniu rozumie a súd dopĺňa, že svedok bol upozornený aj na následky krivej prisahy. Z obsahu tejto písomnej protokolácie zápisnice o hlavnom pojednávaní však nie je zrejmé, či bol svedok aj skutočne poučený podľa § 345 a § 346 Trestného zákona o následkoch krivej výpovede, táto pochybnosť vyplýva aj z absencie odkazu na predmetné ustanovenia § 345 a § 346 Trestného zákona a aj z absencie vyjadrenia svedka k poučeniu o trestných následkoch krivej výpovede.

Totožný záver sa týka aj výsluchoch ďalších svedkov na hlavnom pojednávaní, konkrétne svedkyne T.. I. R. na hlavnom pojednávaní súdu dňa 18.10.2021, č. l. 1047, svedka T.. E. L. na hlavnom pojednávaní súdu dňa 28.03.2022, č. l. 1082 a aj svedka M. K. na hlavnom pojednávaní súdu dňa 16.05.2022, č. l. 1106, ktorý navyše v rámci poučenia ku skutku uviedol: 'Približne viem, v akej veci som bol predvolaný vypovedať ako svedok. Vypovedať budem, čo zároveň vyvoláva pochybnosti o tom, či bol svedok riadne poučený ku konkrétnemu skutku, o ktorom mal vypovedať a teda či bol po takomto poučení vôbec spôsobilý posúdiť, či nie sú z jeho strany naplnené dôvody na odmietnutie výpovede podľa ustanovenia § 130 ods. 2 Trestného poriadku.

Na hlavnom pojednávaní súdu dňa 14.06.2021, č. l. 1007 - 1016 boli oboznámené podľa § 269 Trestného poriadku nasledovné listiny:

- výstupy z účtu C. W. s.r.o. - vyfiltrované platby č. l. 19 - 32,
- účtovná závierka zostavená k 31.12.2017 č. l. 33 - 34,
- kniha analytickej evidencie č. l. 45 - 61.

Tieto listiny boli súčasťou zápisnice o trestnom oznámení T.. E. Š. zo dňa 25.01.2019 (č. l. 3 - 6). Ide

však o neoverené fotokópie listín, ktorých pôvod ani autenticita nie je preukázaná a teda nemôže ísť o procesne použiteľné dôkazy.

Rovnaká vada konania sa týka aj listiny uloženej na č. l. 943 - 947. Ide o neoverenú fotokópiu notárskej zápisnice, ktorá bola predložená do vyšetrovacieho spisu písomným podaním splnomocnenca poškodeného M. O. C., č. l. 942. Aj táto procesne nepoužiteľná listina bola oboznámená súdom podľa § 269 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní dňa 14.06.2021, č. l. 1007 - 1016.

Rovnaká vada konania sa týka aj listiny uloženej na č. l. 1039 - 1042. Ide o neoverenú fotokópiu zápisnice zo zasadnutia valného zhromaždenia spoločnosti C. W. s.r.o., ktorá bola predložená do vyšetrovacieho spisu písomným podaním T.. Ľ. Š. zo dňa 13.09.2021. Aj táto procesne nepoužiteľná listina bola oboznámená súdom podľa § 269 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní dňa 13.06.2022, č. l. 1164

Z konania súdu je zrejmé, že listiny predložené poškodenou stranou vo forme neoverených fotokópií súd vo svojom konaní žiadnym spôsobom neverifikoval, procesne ich použil výsledky týchto listín použil aj pri svojom meritornom rozhodnutí, zatiaľ čo listiny predložené mojou osobou súd verifikoval a následne údaje z týchto listín pri rozhodovaní bez riadneho odôvodnenia bagatelizoval (viď časť IV.B. tohto podania), čo je nielen rozporné s ustanovením § 171 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ale ide o postup zasahujúci do spravodlivosti konania, rozporný s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Obvinený T.. Q. M. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, po vyslovení porušenia zákona v jeho neprospech, zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu v celom rozsahu, ako aj ďalšie rozhodnutia obsahovo na neho nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a prikázal, aby súd vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Zároveň žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky prerušil, až do rozhodnutia o dovolaní, výkon rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To/15/2023, zo 14. septembra 2023 a následne aby v prípade zrušenia napadnutého rozsudku v zmysle ustanovenia § 380 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol o väzbe tak, že ho ponechá na slobode.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka, ktorá uviedla:

„Podotýkam, že ods. T.. Q. M. si už po vznesení obvinenia zvolil obhajkyňu, ktorá obvineného zastupovala od momentu vznesenia obvinenia. Následne v konaní pred súdom obžalovaného zastupovala a obhajovala AK I.-I., s.r.o. so sídlom V. V. XX, Ž.T. a ktorá aj vypracovala písomné odôvodnenie odvolania voči rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 48T/46/2020.

Dovolateľ reálnym obsahom dovolania nekonkretizuje, akým úkonom alebo akou bezdôvodnou redukciou obhajovaných práv bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu ods. T.. Q. M. v prípravnom konaní a v konaní pred súdom.

K dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. uvádzam, že rozsah skutku bol v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom, bez akýchkoľvek relevantných pochybností stanovený na základe výpisov z účtov a ďalších listín, výpovedí vypočutých svedkov.

Vzhľadom na skutočnosť, že rozsahom skutku, teda výškou škody spôsobenej poškodenej spoločnosti C. W., s. r. o. sa veľmi podrobne zaoberal Okresný súd v Žiline v odôvodnení rozsudku sp. zn. 48T/46/2020, ale aj Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 3To/15/2023 a ich závery považujem za správne, nestotožňujem sa s právnou argumentáciou dovolateľa.

K argumentu nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku zastávam stanovisko, že bol to práve dovolateľ, ktorý si vedome vytváral v obchodnej spoločnosti aj vzájomných vzťahoch medzi konateľmi a spoločníkmi také podmienky, v ktorých mal len on sám prehľad o finančných tokoch a tieto riadil. V tomto smere je podstatná výpoveď účtovníčky T.. R., ktorá obžalovaného priamo usvedčuje vyjadrením, že to bol práve obžalovaný T.. M., ktorý jej dal pokyn, aby finančné záležitosti riešila len s ním, ale na jej upozornenia o nezákonnosti úhrad z firemných prostriedkov na hazardné hry nijako nereagoval.

Dovolateľ v dovolaní poukazuje na domnelé procesné pochybenia, ktoré nie sú podstatného významu, vyzdvihuje skutočnosti, ktoré nemajú význam z hľadiska rozhodovania o jeho vine vo vzťahu k spáchanému skutku. Podotýkam, že jeho zavinenie bolo oboma súdmi jednoznačne vyhodnotené ako minimálne nepriamo úmyselné. O skutkových a právnych záveroch prvostupňového súdu v tomto smere nemal ani odvolací súd žiadne pochybnosti, rozsudok súdu prvého stupňa považoval, pokiaľ ide o mieru

zavinenia a rozsah skutku, za zákonný.“

Podľa prokurátorky dovolacie dôvody obvineného T.. Q. M. nie sú opodstatnené.

Podaním z 18. apríla 2024 obvinený zaujal stanovisko k vyjadreniu prokurátorky v podstate tak, že jeho dôvody dovolania boli koncipované širšie, ako ich prezentovala prokurátorka, a síce, že nemal možnosť dozvedieť sa, aké konkrétne platby sa mu kladú za vinu a k akým konkrétnym platbám má zaujať obhajobnú argumentáciu. Taktiež, že napadnutý rozsudok bol z podstatnej časti opretý aj o konkrétne listinné dôkazy, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané a z uvedeného dôvodu nemal možnosť sa k nim pred súdom vyjadriť, ako aj to, že jednotlivé finančné operácie hodnotil súd bez toho, aby bol z hľadiska odbornosti na takúto činnosť povolaný a bez toho, aby svoj postup riadne vysvetlil a tiež bez toho, aby do konania na túto odbornú činnosť pribral znalca. Ďalej uviedol, že v popise skutku sa nenachádza popis žiadnych skutkových okolností vo vzťahu k zavineniu, ako ani žiadna konkretizácia prevodov finančných prostriedkov z účtu poškodenej spoločnosti, z ktorej by bolo možné vyvodiť, ktoré konkrétne prevody sa mu napadnutým rozsudkom kladú za vinu. Na záver uviedol, že tvrdenie prokurátorky, podľa ktorej zistený skutok bol správne právne posúdený, táto odôvodňuje odkazom nie na skutkovú vetu uvedenú v napadnutom rozsudku, ale práve argumentáciou z obsahu vykonaných dôkazov. Podľa jeho názoru aj táto skutočnosť preukazuje záver o pravdivosti jeho záveru, a to, že skutok popísaný vo výrokovej časti napadnutého rozsudku nie je z hľadiska jeho kvalifikácie správne právne vyhodnotený. Na základe uvedeného má za to, že stanovisko prokurátorky k jeho dovolaniu nespochybňuje dôvodnosť dovolania a naďalej trvá na podanom dovolaní.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila aj poškodená obchodná spoločnosť C. W., s. r. o., ktorá uviedla v podstate nasledovné:

„K veci samej uvádzame, že súdom prejednáváný skutok bol časovo vymedzený obdobím od 30.04.2016 do 27.04.2018, pričom v celom uvedenom období odsúdený pôsobil ako konateľ spoločnosti C. W., s.r.o, Ž., IČO: XX XXX XXX.

Ako na konateľa spoločnosti sa na neho nepochybne vzťahovala povinnosť ustanovená všeobecne záväzným predpisom, a to Obchodným zákonníkom, uvedená v § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka.

Z vykonaného dokazovania bolo nesporne preukázané, že odsúdený používal prostriedky spoločnosti, ktorej bol konateľom, na stávkovanie. Odsúdený uvedenú skutočnosť ako takú nie len že nepoprel, ale priamo potvrdil.

Používanie finančných prostriedkov spoločnosti, ktorej bol odsúdený konateľom, na stávkovanie odsúdeného je nepochybne a jednoznačne porušením povinnosti ustanovenej všeobecne záväzným predpisom, a to konkrétne už vyššie uvedeného 135a ods. 1 Obchodného zákonníka, a teda konaním, ktoré nebolo vykonávané s odbornou starostlivosťou, v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Bolo to zároveň konanie, ktorým odsúdený uprednostnil svoje záujmy pred záujmami spoločnosti.

V dôsledku takéhoto konania odsúdeného došlo k zníženiu majetku spoločnosti C. W., s.r.o za obdobie vymedzené v obžalobe o sumu 419.219,22€, v ktorej sú zahrnuté aj bankové poplatky za vykonávanie úhrad za hazardné hry, stávkovanie a lotérie.

Je teda nesporné, že konaním odsúdeného vznikla spoločnosti C. W., s.r.o škoda vo výške 419.219,22€.

Čo sa týka výšky sumy, ktorá je uvedená v rozsudku, a ktorá bola odsúdeným v rozpore so záujmami spoločnosti a jej ostatných spoločníkov použitá na stávkovanie odsúdeného, táto bola spoľahlivo zistená zákonne vykonanými dôkazmi, a to najmä bankovými výpismi spoločnosti C. W., s.r.o., ktoré napokon zo strany odsúdeného nikdy spochybnené neboli.

Aj keď opakovaná argumentácia odsúdeného účtovnými závierkami spoločnosti nemá žiadny vplyv na podstatu veci a je len snahou o odvrátenie pozornosti od skutočnosti, že odsúdený používal prostriedky spoločnosti, ktorej bol konateľom, na stávkovanie, a to v rozpore so záujmami spoločnosti a ostatných spoločníkov, poukazujeme osobitne na výsluch svedkyne T.. R. na HP konanom dňa 18.10.2021, z ktorého vyplynulo, že ona záúčtovala výdavky odsúdeného na stávkovanie ako pohľadávku spoločnosti voči spoločníkom a ako pohľadávku voči odsúdenému to záúčtovala až po tom, keď došlo k zisteniu stávkovania s prostriedkami spoločnosti odsúdeného zo strany nás, poškodeného.

Argumentácia odsúdeného v jeho dovolaní preto odporuje jeho vlastným prechádzajúcim tvrdeniam,

kedy odsúdený v prípravnom konaní a v konaní pred prvostupňovým súdom opakovane uvádzal, že údajné pôžičky mal ústne dohodnuté, že podpisovali viaceré zmluvy o pôžičke, že mu ich spolukonatelia schválili (napr. výsluch 24.05.2016 str. 6 zápisnice), čo bolo jednoznačne vyvrátené výsluchmi, svedkami Š. a L..

Čo sa týka argumentácie odsúdeného k ním predloženým transakciám na jeho účte, táto je irelevantná a s prejednávanou vecou a podstatou toho, čo je kladené za vinu odsúdenému, nijako nesúvisí.

Je nepochybné, že odsúdený vedel o svojom protiprávnom konaní, a to jednak s prihliadnutím na povinnosti konateľa vymedzené zákonom a spoločenskou zmluvou, a jednak s prihliadnutím na skutočnosť, že na takúto protiprávnosť konania bol opakovane upozorňovaný aj vtedajšou účtovníckou spoločnosťou T.. R., čo je zrejmé z jej výsluchu zo dňa 6.8.2019.

V takomto svojom konaní však pokračoval aj po upozornení vtedajšou účtovníckou spoločnosťou.

Vedomé a úmyselné konanie odsúdeného napokon preukazuje aj jeho správanie v priebehu trestného konania, kedy pri výsluchu dňa 23.05.2019 uviedol, že má nachystanú veľkú sumu, ktorú chce doplatiť, avšak do dnešného dňa, žiadnu úhradu neuskutočnil a je zrejmé, že sa vyhýba povinnosti uhradiť sumu, na úhradu ktorej sa sám dobrovoľne zaviazal podpísaním Dohody o uznaní záväzku, a to dňa 25.05.2018.

Obrana a tvrdenia odsúdeného boli jednoznačne vyvrátené výsluchmi svedkov L. Š., E.Q. L., T.. R. a rovnako listinnými dôkazmi zabezpečenými do spisu.“

Obvinený reagoval na vyjadrenie poškodenej obchodnej spoločnosti podaním zo 14. mája 2024, v ktorom uviedol, že poškodená spoločnosť neoznačila žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o nedôvodnosti jeho dovolacích námietok, pričom sa obmedzila výlučne na hodnotenie skutkového stavu a k samotným dovolacím dôvodom sa vôbec nevyjadřila.

Podaním zo 14. augusta 2025 obvinený doplnil svoje dovolanie s poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-544/23. V nadväznosti na novelu Trestného zákona, ktorá zásadným spôsobom modifikovala doterajšiu trestnú politiku štátu v smere znižovania trestných sadzieb za jednotlivé trestné činy, obvinený argumentoval potrebou zohľadniť uvedené rozhodnutie Súdneho dvora. Podľa jeho názoru z neho vyplýva povinnosť aplikovať zásadu retroaktivity priaznivejšieho trestnoprávneho ustanovenia, zakotvenú v Charte základných práv Európskej únie, a to bez ohľadu na skutočnosť, že odsudzujúci rozsudok je vo vnútroštátnom práve kvalifikovaný ako právoplatný, pretože môže byť ešte predmetom mimoriadneho opravného prostriedku v podobe kasačnej sťažnosti. Súčasne obvinený poukázal na možnú relevanciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku a opätovne zotrval na svojom dovolacom návrhu.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku) prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na podanie dovolania (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že podané dovolanie spĺňa obligatórne náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dôvody dovolania nie sú splnené.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávnych chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

V porovnaní s dôvodmi, ktoré opodstatňujú podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je zárukou

stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Preto sú možnosti podania dovolania - vrátane dovolacích dôvodov - striktné obmedzené, aby sa potenciálne „širokým“ uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala v rámci konania pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť možností medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať len vtedy, ak právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby podliehajúce všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

V úzkej spojitosti s právom na obhajobu treba vnímať právo strany na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo strany na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia spočíva v troch nasledujúcich a vzájomne sa dopĺňajúcich rovinách:

- a) je korelátom práva účastníka konania prednášať návrhy, argumenty a námietky, aby na tieto dostal od súdu náležitú odpoveď,
- b) predstavuje jednu zo záruk, že „výkon spravodlivosti“ (justice in procedural effect, resp. justice in action) nie je arbitrárny (svojvoľný), nepriehľadný, a že rozhodovanie verejnej moci je kontrolované verejnosťou,
- c) vytvára predpoklad pre účinné uplatnenie opravných prostriedkov, ktoré má strana konania k

dispozícii.

Napriek nespornému významu vyššie rozvedeného práva strany trestného konania na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nejde o právo absolútne. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie nemožno interpretovať v tom zmysle, že by zahŕňalo podrobnú odpoveď na každý argument strany konania (Van Hurk v Holandsko, resp. Ruiz Torija v Španielsko). Podstatnou je v tejto súvislosti povinnosť súdu vyhodnotiť a v odôvodnení rozhodnutia zareagovať na hlavné námietky účastníka konania (Donadze v Gruzínsko) a riadne posúdiť tvrdenia, argumenty a dôkazy predložené stranou konania (opätovne napr. Van Hurk v Holandsko). Na podklade takéhoto postupu súdu je potom možné posúdiť, či bolo konanie ako celok spravodlivé. Mlčanie odvolacieho súdu ohľadom zákonnosti odmietnutia vykonania dôkazov navrhnutých obvineným odporuje myšlienke spravodlivého procesu (Krasulya v. Rusko).

Dovolací súd nemôže skúmať hodnotenie dôkazov ako ani „kvalitatívnu správnosť“ úvah súdov nižších stupňov vo vzťahu k dostatočnosti dôkazného podkladu pre nimi vnímané zistenie skutkového stavu v miere spoľahlivej a obsahovo spôsobilej pre rozhodnutie vo veci samej. Dovolací súd rovnako nemôže (výnimku predstavuje procesná situácia, ak je dovolateľom minister spravodlivosti; § 371 ods. 3 Trestného poriadku) skúmať a meniť správnosť a úplnosť skutku zisteného práve na podklade už skôr vykonaného hodnotenia dôkazov, ktoré sa realizuje v konaní pred súdmi nižšej inštancie.

Nemožno sa účinne domáhať naplnenia dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v prípade, ak súdom ustálený obsah a rozsah vlastnej úvahy o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a hodnotenia z nich získaných výsledkov (to znamená hodnotenia dôkazov) na podklade § 2 ods. 10, resp. ods. 12 Trestného poriadku nevyhovuje predstavám dovolateľa. Ak by totiž záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vykonaný v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a tak by predstavoval spôsobilý podklad pre dovolací prieskum zo strany najvyššieho súdu (konajúceho v zmysle „iniciačného“ procesného úkonu obvineného ako osoby oprávnenej podať dovolanie v zmysle skôr citovaných ustanovení Trestného poriadku), takýto výklad by odporoval principiálnej viazanosti odvolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku treba súčasne chápať aj ako základné interpretačné a napokon i kvalitatívne kritérium pre dovolanie podané niektorou zo strán pôvodného konania - tzv. základného konania predchádzajúcemu podaniu dovolania (§ 369 ods. 2 v spojení s ods. 5 Trestného poriadku). Vyjadruje totiž základné argumentačné pravidlá konania pred dovolacím súdom, ktorých spoločným menovateľom je zákonom a stabilnou judikatúrou ustálený účel takto intencne vymedzeného odvolacieho konania: spravidla výsostné posudzovanie právnych otázok naproti prieskumu skutkových zistení realizovaných skôr vo veci konajúcimi a rozhodujúcimi súdmi. Uvedené je vyjadrením limitácie odvolacieho súdu správnosťou a úplnosťou zistenia skutkového stavu skôr vo veci konajúcimi súdmi, a tak pretavením princípu, že správnosť a úplnosť zisteného skutku je doménou základného konania, do ktorej môže dovolací súd zasahovať len výnimočne, a to len vtedy ak dovolanie podá minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného.

S tým plne korešponduje záver, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Najvyšší súd sumarizuje:

V prípade dovolania podaného obvineným nemožno opätovne (nakoľko za týmto účelom je obvinenému poskytnutý dostatočne široký priestor v konaní o riadnom opravnom prostriedku - odvolaní) namietať proti skutkovým zisteniam súdov - ktoré sú založené práve na výsledkoch vykonaného dokazovania v rozsahu, ktorý súd považoval za dostatočný - prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. V dovolacom konaní nemožno účinne namietať zvolené, resp. použité dôkazné prostriedky a na ich podklade vykonané hodnotenie dôkazov v intenciách § 2 ods. 10, resp. ods. 12 Trestného poriadku, ak takéto „finálne“ hodnotenie v konečnom dôsledku nevyhovuje predstavám obvineného. Tento kruh viazanosti správnosťou a úplnosťou zisteného skutku sa v tomto kroku uzatvára - práve s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku.

Pokiaľ neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto skutkové preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Obvinený v dovolaní namieta, že vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku skutková veta rozsudku neobsahuje popis konkrétnych skutkových okolností, ktoré sa mu kladú za vinu, a teda nie je zjavné, voči čomu sa má z hľadiska obhajoby brániť. Najvyšší súd k tomu uvádza, že jedna a tá istá námietka môže byť subsumovateľná len pod jeden dovolací dôvod. Vzájomný vzťah rozoberaných dovolacích dôvodov (§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku) je taký, že v prípade, ak je obsahom dovolacej výhrady poukaz na skutočnosť, že popis skutku neobsahuje konkrétne skutkové okolnosti, a preto ide o porušenie práva na obhajobu, ide o námietku podraditeľnú (iba) pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a nie pod v tomto ohľade všeobecnejší dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z toho dôvodu sa k predmetnej námietke najvyšší súd vyjadrí nižšie.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ďalej obvinený namieta, že pri určovaní výšky škody nemožno vychádzať z Dohody o uznaní záväzku, keďže pravdivosť tohto dôkazu bola podľa jeho názoru zásadne spochybnená výpisom z účtu, ktorý predložil v rámci obhajoby. K uvedenému dovolací súd konštatuje, že touto námietkou sa už súdy nižších stupňov dostatočne a presvedčivo zaoberali, pričom dospeli k záveru, že predmetná dohoda bola obvineným uzavretá slobodne a vážne. Tento záver okresný súd podrobne zdôvodnil na strane 30, odsek 4 svojho rozsudku a krajský súd na strane 21 svojho rozsudku. Najvyšší súd považuje tieto odôvodnenia za správne, logické a úplné, a preto sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje a na ne v podrobnostiach odkazuje.

Obvinený tiež namieta, že súd na hlavnom pojednávaní neoboznámil výpisy zo SLSP, a. s. (č. l. 1183, CD nosič na č. l. 1184), pričom ich následne v kontexte s listinami založenými na č. l. 1119 - 1159 - použil vo svojom hodnotení a odôvodnení rozsudku. Podľa obvineného tým došlo k porušeniu § 269 Trestného poriadku, keďže išlo o dôkaz, ktorý nebol riadne vykonaný na hlavnom pojednávaní. K tejto námietke dovolací súd uvádza, že rozhodujúce skutkové závery o výške škody neboli založené na predmetných výpisoch z bankových účtov, ale na iných listinných dôkazoch, ktoré boli riadne vykonané na hlavnom pojednávaní (č. l. 1014 - 1015). Práve z týchto dôkazov vychádzala obžaloba, ktorá už od začiatku jednoznačne určovala výšku škody a súdy na ich základe dospeli k záveru o naplnení znakov skutkovej podstaty uvedeného trestného činu. Obhajoba vo vzťahu k týmto listinným dôkazom nevzniesla žiadne konkrétne námietky a obvinený sa obmedzil iba na tvrdenie, že sa tým nezohľadňujú všetky okolnosti fungovania spoločnosti, bez predloženia ďalších dôkazných návrhov. Za týchto okolností preto nemožno hovoriť o procesnom pochybení, ktoré by mohlo spochybniť závery súdov o výške spôsobenej škody.

Obvinený namieta aj to, že spôsob, akým súd prvého stupňa vyhodnotil jednotlivé platby, je nepreskúmateľný, keďže z rozsudku nevyplýva, ktorých konkrétnych úhrad sa mechanizmus selekcie týkal. Tvrdil, že absentuje dokazovanie o účele platieb aj zdôvodnenie, prečo niektoré z nich súd

nezohľadnil, čo podľa neho spôsobuje svojvôľu pri hodnotení dôkazov a porušenie jeho práva na obhajobu. Súčasne uvádzal, že nebolo vykonané znalecké dokazovanie k rozsahu jeho pohľadávok a záväzkov voči poškodenej spoločnosti v čase skutku. Zároveň tvrdil, že ak by boli do spisu založené úplné výpisy z bankového účtu poškodenej spoločnosti, bolo by možné výšku škody vyčíslieť jednoduchým súčtom úhrad, ktoré mali tvoriť súčasť popisu skutku. Najvyšší súd k tejto námietke uvádza, že závery súdov o výške škody boli založené na listinných dôkazoch, ktoré boli v konaní riadne vykonané a ktoré umožňovali objektívne vyčíslenie majetkovej ujmy. Mechanizmus, ktorý súd použil na vyhodnotenie platieb, bol dostatočne zrejmy zo samotného konania obvineného, ktorý finančné prostriedky poškodenej spoločnosti využíval na hazardné hry, stávkovanie a lotérie, kedy zo spoločnosti vybral postupne spolu sumu 419.219,22 Eur.

Ďalej obvinený namietal, že po preštudovaní spisu boli zo strany splnomocnenca poškodeného založené do spisu ďalšie listiny (č. l. 943 - 950), a preto mu malo byť opätovne umožnené spis preštudovať a navrhnúť ďalšie dôkazy. K tejto námietke najvyšší súd uvádza, že aj podľa vyjadrenia samotného obvineného išlo iba o doplnenie neoverenej fotokópie notárskej zápisnice, ktorej originál sa už v spise nachádzal. Nešlo teda o nový alebo dovtedy obvinenému neznámy dôkaz, ktorý by bol spôsobilý založiť povinnosť opätovného sprístupnenia spisu podľa § 208 ods. 1 Trestného poriadku. Navyše, obvinený túto skutočnosť počas celého konania nenamietal a na uvedené listiny nereagoval žiadnym konkrétnym procesným návrhom. Za týchto okolností preto nemožno hovoriť o zásahu do jeho práv na obhajobu.

Napokon obvinený namietal, že na hlavnom pojednávaní jeho obhajca navrhol, aby súd uložil svedkovi - poškodenému povinnosť predložiť všetky zápisnice z valných zhromaždení spol. C. W., s. r. o., ktorými svedok - poškodený disponuje. T. L. Š. zaslal súdu Zápisnicu zo zasadnutia valného zhromaždenia spoločnosti C. W., s. r. o. z 19. apríla 2018 (č. l. 1039 - 1042) s tým, že inými zápisnicami spoločnosť C. W., s. r. o. vraj nedisponuje. S takouto odpoveďou sa súd uspokojil a týmto návrhom na vykonanie dôkazu sa už až do konca trestného konania nezaoberal, a tak prvostupňový ako ani odvolací súd už tento dôkaz nielenže nevykonali, ale ani neodmietli a nevykonanie tohto návrhu ani neodôvodnili. K tomu najvyšší súd uvádza:

Právu obvineného spočívajúceho v možnosti navrhovať dôkazy zodpovedá paralelne existujúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), prípadne rozhodnúť o tom, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku - primerane pozri R 116/2014).

Nie je možné úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku preto, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle tohto dovolacieho dôvodu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Pre posúdenie možnosti aplikácie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je v tom - ktorom prípade dôležité zistenie, že sa konkrétny súd predloženým návrhom na doplnenie dokazovania zaoberal, avšak sa mu rozhodol z určitých dôvodov nevyhovieť. Treba si uvedomiť, že súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Zároveň ale platí, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu - § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí - neodôvodní v uznesení o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku (ktoré uznesenie sa len vyhlási a zaznamená do zápisnice o hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí a písomne nevyhotovuje), resp. minimálne v odsudzujúcom rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku zrozumiteľným, úplným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu.

Pre konanie pred odvolacím súdom platí, že tento nemusí o návrhu na doplnenie dokazovania formálne rozhodnúť uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku, pretože „ustanovenia o dokazovaní na hlavnom pojednávaní sa podľa § 295 ods. 2 Trestného poriadku na verejné zasadnutie použijú len vtedy, ak sa na verejnom zasadnutí vykonávajú dôkazy (o čom rozhodne súd, v odvolacom konaní odvolací súd) - nepoužijú sa pritom priamo, ale „primerane“. „Z hľadiska zachovania práv obhajoby (čomu zodpovedá dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku) je podstatné, či sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s návrhom, resp. dôkaznou situáciou vo vzťahu k návrhom dotknutej okolnosti vysporiadal, k takému vysporiadaniu môže dôjsť aj konkrétnym odkazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s jeho prípadným doplnením (R 43/2018).

Nevykonanie (arbitrárne), pre spravodlivé rozhodnutie známeho a dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože posúdenie rozsahu (ne)vykonaných dôkazov je otázkou skutkovou a nie právnou. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. S ohľadom na to nemôže argumentácia dovolateľa, ktorým nie je minister spravodlivosti, o nevykonaní navrhnutého dôkazu súdom (o odmietnutí vykonania, ktorého bolo rozhodnuté podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a rozhodnutie o tom bolo riadne odôvodnené minimálne v rozsudku súdu prvého stupňa alebo v rozhodnutí odvolacieho súdu v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku) zodpovedať dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vyššie uvedený záver zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho o nemožnosti preskúmavania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom, a síce dovolania podaného ministrom spravodlivosti na podklade podnetu oprávnenej osoby podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto „skutkové“ preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [a už vôbec nie písm. i)], uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal. Posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu totiž nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaného súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadlený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineného.

Záver o dôležitosti (významu) takého dôkazu preto logicky nie je možný bez primárneho posúdenia otázky náležite zisteného skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý je zase výsledkom procesu hodnotenia dôkazov podľa kritérií upravených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, z ktorého obsahu je navyše nepochybné, že žiadny dôkaz v trestnom konaní nemožno posudzovať

izolovane od iných, v danej veci zabezpečených, resp. vykonaných dôkazov.

Vyššie uvedený záver tak zohľadňuje systematickú prepojenosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ich vzájomné vzťahy a obsahovú nadväznosť, v posudzovanom prípade medzi dovolacími dôvodmi upravenými v tomto ustanovení pod písmenami c) a i) a na vetu za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku logicky nadväzujúci ako jediný možný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Najvyšší súd sumarizuje.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, vo vzťahu k návrhu obvineného na doplnenie dokazovania, môže byť naplnený ak:

- a) súd prvého stupňa o návrhu obvineného na doplnenie dokazovania nerozhodol podľa § 273 ods. 3 Trestného poriadku - „ignoroval“ ho a s návrhom na doplnenie dokazovania sa nevypriadal ani v odôvodnení svojho rozhodnutia - § 168 ods. 1 Trestného poriadku,
 - b) ak bol návrh na doplnenie dokazovania predložený až v odvolaní a odvolací súd sa s týmto návrhom nevypriadal v odôvodnení svojho rozhodnutia vo veci samej - „mlčal“
- a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu.

Za takéhoto stavu totižto dochádza k porušeniu práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, čo však nie je tento prípad.

Najvyšší súd zo spisu zistil, že súd prvého stupňa sa návrhom obvineného riadne zaoberal a zabezpečil jeho vykonanie (č. l. 1033). Na hlavnom pojednávaní konanom 13. júna 2022 bol predmetný listinný dôkaz prečítaný, pričom obvinený ani jeho obhajca následne nevzniesli žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. To, že rozsah zabezpečeného dôkazu nezodpovedal subjektívnym očakávaniam obvineného, ktorý predpokladal predloženie všetkých zápisníc z valných zhromaždení, neznamená, že súd sa daným návrhom nezaoberal. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí z 15. augusta 2022 naviac vyplýva, že dokazovanie bolo doplnené čítaním listinných dôkazov a ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania už procesné strany nemali.

K ďalšej námietke obvineného, ktorá smeruje proti vysporiadaniu sa súdov s jeho obhajobou najvyšší súd konštatuje, že odôvodnenie súdov nižších stupňov nejaví žiadne známky svojvôle. Za týchto okolností preto nemožno dospieť k záveru, že by v konaní došlo k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu.

Nesúhlas obvineného so závermi, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov nemení nič na skutočnosti, že detailným spôsobom koncipované odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu nepochybne spĺňajú požiadavku zákonnosti, presvedčivosti a preskúmateľnosti, jasne a zrozumiteľne dávajú odpovede na všetky právne a skutkové relevantné otázky súvisiace s predmetom trestného konania a zároveň z nich vyplýva vzťah medzi obsahom vo veci vykonaných dôkazov a deklaroványmi skutkovými zisteniami na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Najvyšší súd preto nemá právomoc zasahovať do hodnotenia dôkazov vykonaného súdmi nižších stupňov, pričom tvrdenie obvineného, že hodnotenie dôkazov nezodpovedá jeho očakávaniam nemožno považovať za dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ako ani žiaden iný z katalógu dovolacích dôvodov dostupných pre obvineného v rámci § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku).

Preto najvyšší súd vyhodnotil argumentáciu obvineného vzťahujúcu sa k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere („solely or to a decisive extent“) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (Mariana Marinescu v. Rumunsko - rozsudok ESĽP z 2. februára 2010, Emen v. Turecko - rozsudok ESĽP z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší v. Holandsko - rozsudok ESĽP z 23. apríla 1997, Visser v. Holandsko - rozsudok ESĽP zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery v. Spojené kráľovstvo - rozsudok ESĽP z 15. decembra 2011 a ďalšie).

Rozhodovacia prax najvyššieho súdu vyústila do prijatia judikátu, podľa ktorého dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (rozhodnutie uverejnené v Zbierke pod č. 24/2020-I.).

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a jeho zrkadlové znenie - rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súdom nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale neskoro (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

V súhrne preto platí, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom, tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Povedané inými slovami, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený:

- ak je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré súd vykonal nezákonným spôsobom, to znamená, že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon,
- ak je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré súd na hlavnom pojednávaní nevykonával, ale prihliadal na ne,
- ak je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré síce boli získané zákonným spôsobom, ale nie sú procesne použiteľné na preukazovanie skutočností rozhodných pre rozhodnutie o vine obvineného.

V rámci dovolacieho konania môže najvyšší súd preskúmavať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný alebo rozhodujúci usvedčujúci dôkaz boli vykonané zákonným spôsobom. Ak následne najvyšší súd dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, nemôže ďalej spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy, ako ani ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Ďalej platí, že nesúlad so zákonom musí byť v súvislosti s dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku konštatovaný v tomu zodpovedajúcej intenzite vo vzťahu k dôkazu, na ktorom je rozhodnutie založené vo výlučnej alebo v rozhodujúcej miere. V prípade namietaných dôkazných prostriedkov musí ísť v rámci takto zúženého priestoru o chybu, ktorá by vo výlučnej alebo rozhodujúcej miere ovplyvnila samotnú podstatu a význam dôkazných prostriedkov. Takto je zároveň zachovaný princíp, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok možno úspešne podať len v prípade výskytu závažných chýb aplikácie hmotného alebo procesného práva.

Obvinený v súvislosti s týmto dovolacím dôvodom namietal, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní je síce zrejmé, že vypočúvaní svedkovia mali byť poučení podľa § 131 Trestného poriadku, avšak bez uvedenia konkrétneho ustanovenia § 131 Trestného poriadku. Taktiež namietal, že zo zápisnice nie je zrejmé, či boli svedkovia aj skutočne poučení podľa § 345 a § 346 Trestného zákona o následkoch krivej výpovede, čo vyplýva aj z absencie odkazu na predmetné ustanovenia § 345 a § 346 Trestného zákona a aj z absencie vyjadrenia svedkov k poučeniu o trestných následkoch krivej výpovede. Najvyšší súd zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom 30. augusta 2021 zistil, že namietaní svedkovia boli zákonným spôsobom poučení a následne výslovne potvrdili, že poučeniu porozumeli. Námietky obvineného preto nezakladajú relevantný dovolací dôvod. Je pritom potrebné zdôrazniť, že obhajca obvineného bol na hlavnom pojednávaní prítomný, mal možnosť klásť svedkom otázky a podľa obsahu zápisnice tak aj urobil, avšak postup súdu pri poučení svedkov nijakým spôsobom nenamietal (č. l. 1021 - 1033). Absencia výslovného odkazu na konkrétne ustanovenia § 345 a § 346 Trestného zákona v zápisnici sama osebe nepreukazuje, že poučenie nebolo vykonané, rozhodujúci je totiž záznam, podľa ktorého bol svedok upozornený na význam svedeckej výpovede a na následky krivej prisahy. Pokiaľ je takýto údaj zaznamenaný v zápisnici, uplatňuje sa prezumpcia jeho správnosti, a teda treba vychádzať z toho, že poučenie prebehlo zákonným spôsobom. Navyše, svedkovia pred výsluchmi na hlavnom pojednávaní zložili prisahu v zmysle § 265 Trestného poriadku.

Ďalej obvinený namietal, že listiny predložené poškodenou stranou vo forme neoverených fotokópií súd vo svojom konaní žiadnym spôsobom neverifikoval a výsledky týchto listín použil aj pri svojom meritórnom rozhodnutí, zatiaľ čo listiny predložené jeho osobou súd verifikoval a následne údaje z týchto listín pri rozhodovaní bez riadneho odôvodnenia bagatelizoval. V tejto rovine ide zo strany obvineného o ním subjektívne hodnotenie dôkazov, čo nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ako ani žiaden iný dovolací dôvod.

Neušlo pozornosti najvyššieho súdu, že samosudca prakticky v priebehu každého hlavného pojednávania pred jeho skončením oslovil prítomné procesné strany otázkou, či majú návrhy na doplnenie dokazovania, a to aj pred vyhlásením skončenia dokazovania a následným umožnením záverečných rečí. Rovnako ani v písomnom odôvodnení odvolania obžalovaného a ani v zápisnici o verejnom zasadnutí odvolacieho súdu nie sú zaznamenané námietky proti procesnému postupu prvostupňového súdu, ktoré by mali zakladať uvedené dovolacie dôvody, čím nie sú naplnené podmienky ustanovenia § 371 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého dôvody aj podľa § 371 ods. 1 písm. g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr pred odvolacím súdom.

Rovnako, pokiaľ obvinený namieta, že jednotlivé skutočnosti a jeho zavinenie neboli preukázané a dovoľáva sa tak zásady in dubio pro reo, ide o nesúhlas s hodnotením dôkazov, ktoré súdy vykonali v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku. V danom prípade svoje rozhodnutia súdy opreli o ucelený a vzájomne sa podporujúci komplex dôkazov, ktorého súčasťou boli výpovede viacerých svedkov a

listinné dôkazy. V tejto súvislosti najvyšší súd považuje za dôležité uviesť, že skutkové závery súdov oboch stupňov boli dôsledne a podrobne odôvodnené (najmä str. 28 - 31 rozsudku súdu prvého stupňa a str. 14 - 22 rozsudku odvolacieho súdu). Žiadna z výhrad obvineného nepreukazuje, že by bol ktorýkoľvek dôkaz vykonaný v rozpore so zákonom a že by súdy rozhodovali na ich základe nezákonne. Najvyšší súd sa preto s právnym posúdením dôkaznej situácie, ako ho uskutočnili súdy nižších stupňov, plne stotožňuje a odkazuje na ich podrobné a vecne správne závery.

Na základe vyššie uvedených skutočností dospel najvyšší súd k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, a preto nemôže ďalej spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy, ako ani ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a preto aj v tejto časti dovolaciu argumentáciu obvineného najvyšší súd odmietol ako nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednáváný trestný čin nepripúšťa.

Tento dovolací dôvod môže byť naplnený v dvoch alternatívach spočívajúcich v tom, že obvinenému bol uložený:

- trest vo výmere mimo zákonnej trestnej sadzby alebo
- taký druh trestu, ktorý trestný zákon nepripúšťa.

Uloženie trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa týka len tých trestov, ktoré majú odstupňovateľnú trestnú sadzbu vymedzenú zákonom - trest odňatia slobody (§ 46 Trestného zákona), trest domáceho väzenia (§ 53 Trestného zákona), trest povinnej práce (§ 54 Trestného zákona), peňažný trest (§ 56 Trestného zákona), náhradný trest odňatia slobody za peňažný trest (§ 57 ods. 3 Trestného zákona), trest zákazu činnosti (§ 61 Trestného zákona), trest zákazu pobytu (§ 62 Trestného zákona), trest zákazu účasti na verejných podujatiach (§ 62 Trestného zákona), trest vyhostenia (§ 65 Trestného zákona).

Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu obvinenému pod minimálne povolenú výmeru trestu ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu pri odstupňovateľných druhoch trestov (odňatia slobody, domáceho väzenia, povinnej práce, peňažného trestu, zákazu činnosti, zákazu pobytu a vyhostenia).

Uložením takého druhu trestu, ktorý zákon nepripúšťa sa rozumie, uloženie takých trestov, ktoré popri sebe nemôžu byť uložené - § 34 ods. 7 Trestného zákona, ale aj napríklad uloženie trestu zákazu pobytu za nedbanlivostný trestný čin - § 62 ods. 2 Trestného zákona, uloženie trestu vyhostenia občanovi Slovenskej republiky - § 65 ods. 1 Trestného zákona alebo „podmienky na podmienku“ - § 49 ods. 2 Trestného zákona, či dokonca takého druhu trestu, ktorý v trestnom zákone vôbec nie je uvedený - trest pokánia a podobne.

Obvinený v rámci doplnenia dovolania tvrdil, že s ohľadom na novelu Trestného zákona č. 40/2024 Z. z., interpretovanú vo svetle rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-544/23, z 1. augusta 2025, má byť pri ukladaní trestu aplikovaná zásada retroaktivity priaznivejšieho trestnoprávného ustanovenia, zakotvená v Charte základných práv Európskej únie, a teda použitie aktuálneho znenia ustanovenia § 237 ods. 3 písm. a) Trestného zákona, podľa ktorého je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere 2 až 6 rokov.

K zásade lex mitior podľa Charty základných práv Európskej únie.

Podľa čl. 49 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta EÚ“) nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu. Ak po spáchaní trestného činu zákon ustanovuje miernejší trest, uloží sa tento trest.

Podľa čl. 51 ods. 1 Charty EÚ ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie, a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. V dôsledku toho rešpektujú práva, dodržiavajú zásady a podporujú ich uplatňovanie v súlade so svojimi príslušnými právomocami a pri zachovaní obmedzení právomocí Únie, ktoré boli na ňu prenesené zmluvami.

Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatela priaznivejší.

Poukazujúc na zásadu subsidiarity ustanovení Charty EÚ vyplývajúcu z čl. 51 ods. 1 Charty EÚ najvyšší súd pripomína, že aplikácia namietanej trestnoprávnej zásady *lex mitior* vo význame podľa čl. 49 ods. 1 Charty EÚ prichádza v konkrétnych trestných konaniach do úvahy výlučne za predpokladu, ak vnútroštátne orgány vykonávajú právo Európskej únie. Inými slovami vykonávanie práva Európskej únie v konkrétnej trestnej veci je imanentnou podmienkou aplikácie ustanovení Charty EÚ v tomto trestnom konaní.

Po zohľadnení všetkých platných a účinných právnych predpisov (*iura novit curia* - súd pozná právo), osobitne sa zamerajúc na prílohu č. 3 k Trestnému zákonu, dovolací súd konštatuje, že v trestnom konaní vedenom proti obvinenému pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona účinného do 5. augusta 2024 príslušné vnútroštátne orgány nevykonávali právo Európskej únie. Z týchto dôvodov nie sú splnené podmienky na to, aby najvyšší súd v tejto trestnej veci ďalej skúmal rozsah uplatnenia trestnoprávnej zásady *lex mitior* podľa čl. 49 ods. 1 Charty EÚ.

Dovolací súd nad rámec uvedeného dáva k námietke dovolateľa len v krátkosti do pozornosti, že zásada *lex mitior* podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona sa uplatní len vtedy, ak priaznivejšia právna úprava v prospech páchatela nadobudne účinnosť pred právoplatnosťou napadnutého rozhodnutia súdu o vine a treste páchatela trestného činu (k tomu rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Scoppola proti Taliansku (č. 2) zo 17. septembra 2009). Keďže trestné stíhanie dovolateľa skončilo v rovnaký moment, ako nastala právoplatnosť rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To/15/2023, zo 14. septembra 2023 podľa vnútroštátneho práva (§ 183 Trestného poriadku), zmena právnej úpravy v prospech obvineného po nadobudnutí právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku nezakladá žiadne porušenie zákona, ani naplnenie žiadneho z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Ak by bol dovolací súd povinný prihliadať na akúkoľvek zmenu právnej úpravy po právoplatnosti rozhodnutia súdu, vzniklo by tak riziko kontinuálneho cyklu rozhodovania, ktoré by narušilo princíp právnej istoty. S prihliadnutím na uvedené dovolacia námietka, podľa ktorej je potrebné v tomto dovolacom konaní zohľadniť priaznivejšiu verziu Trestného zákona, ktorá nadobudla účinnosť po právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku, nie je dôvodná.

Vo vzťahu k tejto námietke najvyšší súd odkazuje na záver, ktorý v tejto súvislosti formuloval senát 5T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorom poukazuje predovšetkým na rozdielny charakter správneho a trestného konania, ako aj na rozdiely medzi kasačným konaním a dovolacím konaním v trestných veciach, ktoré spočívajú nielen v rozdielnych dôvodoch týchto mimoriadnych opravných prostriedkov, v dĺžke lehôt na ich podanie, ale aj v samotnej prieskumnej činnosti kasačného a dovolacieho súdu a spôsobe ich rozhodovania. Najvyšší súd zastáva názor, že vzhľadom na vyššie

uvedené rozdiely medzi kasačnou sťažnosťou a dovolaním, ako aj na osobitosti správneho konania, ktorými sa odlišuje od trestného konania, by závery Súdného dvora Európskej únie neboli aplikovateľné v trestnom konaní. Záverom najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že pripustením analógie v zmysle výkladu dovolateľa by sa vytvoril stav, kedy by sa revízie právoplatných rozhodnutí v trestnom konaní v dôsledku zmeny právnej úpravy v prospech páchatel'a trestného činu, ku ktorej došlo po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutí, mohli domáhať len odsúdení, ktorým plyní lehota na podanie dovolania, čo je v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty ako aj zásadou rovnosti zakotvenou v čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Tdo/14/2025, z 3. apríla 2025)

Nad rámec uvedeného najvyšší súd upriamuje v tejto súvislosti pozornosť najmä na body 96, 97 a 107 Rozsudku Súdného dvora vo veci C-544/23, v ktorom Súdny dvor zdôraznil, že pravidlo retroaktívneho uplatnenia priaznivejšieho ustanovenia trestného zákona sa má uplatniť, pokiaľ nebol vyhlásený žiadny právoplatný odsudzujúci rozsudok.

Povedané inými slovami: dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného zákona je naplnený len podľa jeho explicitného (výslovného) znenia a netýka sa primeranosti výmery uloženého druhu trestu, ak ide o trest, ktorého uloženie zákon v konkrétnej procesnej situácii pripúšťa a tento bol uložený v rámci zákonom ustanovenej výmery. Skôr vyjadrené platí aj „naopak“ (vice versa) - dôvodom dovolania podľa naposledy označeného ustanovenia Trestného poriadku je len uloženie trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa (R 86/2015).

V dôsledku uvedeného potom námietka uloženia trestu podľa priaznivejšej právnej úpravy obvineného nemôže zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a preto nemohol najvyšší súd akceptovať argumentáciu obvineného citovanú vyššie, ako relevantnú.

Zo strany dovolacieho súdu možno uzavrieť, že obvinenému bol rozsudkom krajského súdu uložený trest odňatia slobody v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby v zmysle § 237 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona (účinného do 5. augusta 2024) [10 rokov až 15 rokov].

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštalácie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštaláciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok

vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Ustálenie záveru o naplnení, či nenaplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu vždy podlieha rozboru dôkaznej situácie a okolností prípadu, pričom postup podľa § 119 ods. 1 Trestného poriadku (čo je tak isto kategória procesného práva) ukladá povinnosť dokazovať v trestnom konaní najmä:

- a) či sa stal skutok a či má znaky trestného činu,
- b) kto tento skutok spáchal a z akých pohnútok,
- c) závažnosť činu vrátane príčin a podmienok jeho spáchania,
- d) osobné pomery páchatel'a v rozsahu potrebnom na určenie druhu a výmery trestu a uloženie ochranného opatrenia a iné rozhodnutia,
- e) následok a výšku škody spôsobenú trestným činom,
- f) príjmy z trestnej činnosti a prostriedky na jej spáchanie, ich umiestnenie, povahu, stav a cenu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premĺčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod..

V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je dovolací súd viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie, pričom nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Bezprostredným následkom uplatnenia nesprávnych dovolacích námietok je to, že podané dovolanie je v prevažnej časti len ďalším odvolaním a formulovaním obhajobných tvrdení, s ktorými sa tomu zodpovedajúcim spôsobom vysporiadali riadne a adekvátne už súd prvého stupňa v spojení s odvolacím súdom. Tým je súčasne vylúčená akákoľvek polemika viažuca sa k údajnej nepreskúmateľnosti alebo arbitrárnosti dovolaním napadnutého rozsudku [viď úvahy najvyššieho súdu viažuce sa k obvinenou uplatnenému dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].

Obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uplatnil viacero námietok, a síce, že do skutkovej vety neboli zapracované žiadne skutkové okolnosti týkajúce sa formy zavinenia, pričom obvinený tvrdil, že na základe ním uvedených skutočností vyplýva, že jeho zavinenie možno posúdiť výlučne vo forme vedomej nebanlivosti. V tejto súvislosti sa odvolával na konkrétne skutkové okolnosti, ktoré však hodnotil len zo svojho subjektívneho pohľadu.

Z popisu skutku obsiahnutého v takzvanej skutkovej vete rozsudku okresného súdu, s ktorým sa krajský súd bez výhrad stotožnil, v podstate, zjednodušene povedané, plyní, že obvinený ako konateľ a spoločník poškodenej spoločnosti vo vymedzenom období použil platobné karty vydané k účtu poškodenej spoločnosti na vykonávanie úhrad na hazardné hry, stávkovanie a lotérie a poplatkov za ich vykonávanie, pričom tak došlo ku škode poškodenej spoločnosti vo výške 419.219,22 Eur.

Pokiaľ obvinený v podanom dovolaní namietal, že skutková veta napadnutého rozsudku (v nadväznosti na prvostupňový rozsudok) neobsahuje výslovné konštatovanie, že konal úmyselne, k tomu je potrebné uviesť, že skutková veta (popis skutku) nie je totožná s právnou vetou a spravidla nepoužíva

terminológiu právnej vety (teda terminológiu dotknutého zákonného ustanovenia), aj keď sa niekedy použité výrazy a formulácie skutkovej a právnej vety nevyhnutne prekrývajú (zhodujú); skutková veta však musí s dostatočnou obsahovou určitosťou vyjadrovať všetky skutkové okolnosti, ktoré sú kvalifikačným momentom použitej právnej kvalifikácie (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 22/2015 bod III).

Úmyselné zavinenie na strane obvineného je podľa názoru najvyššieho súdu vyjadrené v skutkovej vete rozsudku okresného súdu tam uvedenými skutkovými okolnosťami dostatočne jasne, zreteľne a zrozumiteľne [bez toho, aby bolo potrebné výraz úmyselne, s ohľadom na vyššie uvedenú ustálenú súdnu prax (R 22/2015 III.) a jeho použitie v právnej vete, duplicitne v skutkovej vete použiť].

Najvyšší súd konštatuje, že súdy nižších stupňov sa otázkou subjektívnej stránky riadne zaoberali a na základe vykonaného dokazovania správne uzavreli, že obvinený konal úmyselnou formou zavinenia - konkrétne nepriamym úmyslom (strana 31 rozsudku okresného súdu a str. 18 - 22 rozsudku krajského súdu). Používanie finančných prostriedkov poškodenej obchodnej spoločnosti na hazardné hry, stávkovanie a lotérie v sebe totiž inherentne zahŕňa vedomosť o tom, že ide o konanie vysoko rizikové a spôsobilé spôsobiť škodu značného rozsahu. Už samotná povaha takéhoto nakladania s cudzím majetkom preto nevyhnutne implikuje úmyselné zavinenie, keďže obvinený si musel byť vedomý následkov svojho konania a zároveň bol s nimi uzrozumený.

Ak obvinený v tejto súvislosti poukazoval na to, že aj samotná existencia dohody o uznaní záväzku a spôsobe jeho úhrady z 25. mája 2018, preukazuje absenciu subjektívnej stránky príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, najvyšší súd zdôrazňuje, že takáto dohoda nemá spôsobilosť vylúčiť protiprávnosť konania, ktoré jej časovo predchádzalo. Skutočnosť, že obvinený po spáchaní skutku následne pristúpil k uznaniu záväzku a k dohode o jeho splácaní, nemôže eliminovať zistený úmysel v čase konania ani poprieť naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu.

Ak obvinený ďalej namietal, že popis skutku neobsahuje konkrétny dôvod, ktorý je rozporný s povinnosťou konateľa spoločnosti, najvyšší súd naopak konštatuje, že tento je v popise skutku riadne uvedený.

Podľa § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka konatelia sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Najmä sú povinní zaobstarať si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia, zachovávať mlčanlivosť o dôverných informáciách a skutočnostiach, ktorých prezradenie tretím osobám by mohlo spoločnosti spôsobiť škodu alebo ohroziť jej záujmy alebo záujmy jej spoločníkov, a pri výkone svojej pôsobnosti nesmú uprednostňovať svoje záujmy, záujmy len niektorých spoločníkov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti.

V popise skutku je konkrétne uvedené, že obvinený „ako konateľ a spoločník spoločnosti [...] použitím platobných kariet [...], ktoré boli vydané k K. účtu A. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX patriacemu spoločnosti C. W., s. r. o., vykonával úhrady na hazardné hry, stávkovanie a lotérie v prospech účtov E. A., a. s., F. L. W., M. W., T. W. [...] a teda nevykonával svoju pôsobnosť konateľa spoločnosti s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých spoločníkov [...]“. Takéto konanie rozhodne nemožno považovať za vykonávanie pôsobnosti v súlade so záujmami spoločnosti (viď. odôvodnenie na str. 30 rozsudku okresného súdu).

K otázke škody obvinený uvádzal, že v spise sa nenachádza relevantné dokazovanie o jej skutočnej výške. Toto tvrdenie však nie je správne. Najvyšší súd zistil, že z obžaloby (viď. č. I. 958 - 959) vyplýva, že do vyšetrovacieho spisu boli zabezpečené výpisy z účtu spoločnosti C. W., s. r. o., výpisy z osobného účtu obvineného, kniha analytickej evidencie, účtovná závierka zostavená ku dňu 31.12.2017, vyjadrenie spoločnosti E. A., a. s. spolu s prílohou, ktorá obsahuje zoznam všetkých finančných transakcií zoradených podľa dátumu a času za obdobie od 21.01.2014 do 25.02.2019. Ďalej je z obžaloby zrejmé, že analýzou účtu spoločnosti C. W., s. r. o. od 25.11.2011 do 31.12.2018 bolo

zistené, že obvinený využíval finančné prostriedky spoločnosti na hradenie hazardných hier, stávkovania a lotérií od 30.04.2016 do 27.04.2018, čím takto spôsobil spoločnosti C. W., s. r. o škodu v celkovej výške 419.219,22 Eur.

Ďalej najvyšší súd zistil, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 14. júna 2021 (viď. č. I. 1015) vyplýva, že na tomto hlavnom pojednávaní sa čítali listinné dôkazy, a to (okrem iného): zo zväzku II.: odpoveď A., a. s. na dožiadanie vrátane 2 ks CD nosičov č. I. 232 - 264, doplnenie k dožiadaniu č. I. 266 - 267, výpisy z účtu spoločnosti C. W., s. r. o. za obdobie od 30.04.2016 - 30.04.2018 č. I. 268 - 576, odpoveď A., a. s. na dožiadanie vrátane CD nosiča č. I. 578 - 580 a zo zväzku III.: odpoveď na žiadosť zo spoločnosti E. A., a. s. Ž. vrátane príloh (zoznam všetkých finančných transakcií od 21.01.2014 až do poskytnutia odpovede, t. j. 25.02.2019) č. I. 582 - 860, žiadosť o poskytnutie podkladov z OS Žilina vrátane odpovede a príloh č. I. 861 - 904, výpis z OR SR spoločnosti C. W., s. r. o. č. I. 905 - 906, žiadosť o poskytnutie podkladov zo spol. C. W., s. r. o. vrátane odpovede č. I. 907 - 908, podanie poškodeného č. I. 942 - 950. Taktiež zo zápisnice vyplýva, že obhajca nemal k oboznámeným listinným dôkazom žiadne pripomienky. Obvinený sa k tomu vyjadril tak, že tieto dôkazy neukazujú celkový pohľad na fungovanie poškodenej spoločnosti, avšak nijaké nové dôkazy nenavrhol vykonať. Na základe týchto dôkazov, ako je to konštatované na str. 21 rozsudku krajského súdu a str. 32 - 33 rozsudku okresného súdu bola výška škody riadne preukázaná, a preto námietka obvineného ohľadne neexistencie relevantného dokazovania ohľadne výšky škody nie je dôvodná.

K námietke obvineného spočívajúcej v tom, že súdy nižších stupňov nezohľadnili jeho zdravotný stav - duševnú poruchu patologického hráčstva v čase spáchania skutku, či iné okolnosti pri posudzovaní poľahčujúcich okolností, najvyšší súd uvádza nasledovné.

Otázka zisťovania, resp. zhodnotenia (ne) existencie poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacím súdom v prípade, ak tento koná na podklade dovolania podaného obvineným podľa § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku. Opak by platil v prípade, ak by súd vo výroku dovolaním napadnutého rozhodnutia síce konštatoval danosť niektorej z týchto okolností, avšak v rozpore s týmto záverom by ju nevzal do úvahy pri ukladaní trestu (pri úprave výmery trestnej sadzby podľa § 38 ods. 2 až 4 Trestného zákona). Len v takom prípade (a za súčasného splnenia podmienky podľa § 371 ods. 5 Trestného poriadku) by označené pochybenie mohlo zakladať naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia - viď R 18/2015). Takáto situácia v predmetnej veci nenastala.

Z vyššie citovaného R 18/2015 vyplýva, že dovolací súd nemôže zasahovať do právoplatného rozsudku súdu nižšieho stupňa, pokiaľ ten pri určení druhu trestu a jeho výmery riadne zohľadní ustálený pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a rozhodne v súlade s § 38 ods. 2 Trestného zákona.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku ako ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku totiž nie sú naplnené tým, že obvinenému bol uložený trest v ním subjektívne pociťovanej neprimeranej výške. Pokiaľ krajský súd správne aplikoval príslušné ustanovenia Trestného zákona upravujúce ukládanie trestu, tak ako je tomu v posudzovanej trestnej veci obvineného Q. M. a trest mu následne vymeral v rámci zákonom upravenej trestnej sadzby nemožno tvrdiť, že by bolo rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, ani že by trest bol uložený mimo sadzbu (§ 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku) stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Preto najvyšší súd neprijal argumenty dovolateľa ohľadom nepriznania poľahčujúcich okolností.

Obvinený napokon namietal i neaplikovanie mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 Trestného zákona.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ako ani žiaden z dovolacích dôvodov v zmysle prvého odseku § 371 Trestného poriadku) však nie je naplnený tým, že obvinenému nebol

uložený trest za použitia § 39 Trestného zákona, v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný. Pokiaľ totiž súd vymeral trest v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona preto nezakladá žiadny dovolací dôvod (viď R 5/2011).

Pre dovolací súd je tak v zmysle uvedeného kľúčovým skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený T.. Q. M. spáchal trestný čin tak, ako je uvedené v rozsudku krajského súdu. Tam opísanému skutkovému stavu plne zodpovedá aj právny záver vyjadrený v posúdení konania obvineného ako obzvlášť závažného zločinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté, a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu. Zostáva zopakovať, že súdy uložili obvinenému trest odňatia slobody vo výmere, ktorá je plne v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného zákona, čo v žiadnom prípade nepredstavuje pochybenie hmotnoprávnej, resp. procesnej povahy (a toľôž nenaplnia v naznačenom kontexte žiaden dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku).

Preto, rešpektujúc zákaz skúmania a menenia zisteného skutku vyplývajúci z § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku, najvyšší súd uzatvára, že námietky obvineného a s tým súvisiaca argumentácia nenaplnia ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ani žiadny iný).

S ohľadom na vyššie uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že v trestnej veci obvineného nemožno konštatovať naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.